

Daarna droeg de huisvader al de zijnen op in het gebed aan den Heer, en onder de over hen uitgestrekte vleugelen des hemelschen Vaders slipeu Anton en de zijnen rustig in.

Doeh de ziekte was niet geweken, zij sluimerde slechts. De verandering van lucht had wel eene wijziging in den lichaamsstoestand, maar geene gezondheid aangebragt. De bloedspuwing keerde terug, en hij werd geheel uitgeput te huis gebragt. Zij die over hem gesteld waren, gaven hem zeer vele blijken van deelneming, en de dokter behandelde hem met broederlijke liefde. Maar als God beveelt moet de kundigste heelmeeester buigen.

Anton leed veel. De begeerte om zijne vrouw de benaauwdheden die hij uitstond te besparen, deed hem zijne smart verbergen. „Mijn God,” zeide hij zacht, „laat mij niet lang ziek zijn; laat mij nog voor degenen die Gij mij gegeven hebt, werkzaam zijn.” Het was een gebrek aan vertrouwen; God benam hem de rust.

De Zouaaf werd voortdurend zwakker; hij voelde weldra zijn einde naderen en ontlastte zijn hart van hetgeen hem drukte. „Ik heb,” zeide hij tot zijne vrouw, „aan de goedheid des hemelschen Vaders voor u allen getwijfeld. Ik vraag Hem om vergeving;” en op zijn gebed daalde die vergiffenis neder, even als weleer de hemelsche duif op den Zoon van God nederdaalde.

Van nu af was hij kalm en rustig met een glimlach van liefde op het gelaat, omdat hij de waarheid van het oude lied der Cevennes gevoelde, zong hij:

Als mijn lichaam zinkt in d' aard, —
't Is mijn vast geloofsvertrouwen, —
Blijft mij een gebouw bewaard,
En 't gelooven wordt aanschouwen.

Eindelijk naderde het uur van afscheid. De Zouaaf zong zijn lievelingslied:

Ja, ik kan gelooven,
Ja, ik wil gelooven,
Dat mijn Heiland voor mij stierf;
Zijn verzoeningsdood
Redt uit allen nood,
'k Dank van harte Hem, die 't leven mij verwierf.

Toen de laatste toonen van het lied geëindigd waren, toen allen oogen opwaarts zagen, was Anton ingeslapen.

En wij, mijn lezer, zullen ook inslapen, een weinig vroeger, een weinig later, wat doet dat er toe? Mogten wij in die laatste ure met vertrouwen de woorden der wijsheid herhalen:

„Ik zal niet sterven maar leven en ik zal de werken des Heeren vertellen;” en mogen de engelen des hemels ons op dien dag met den lofzang ontvangen:

„Hosanna in de hoogste hemelen; gezegend is hij die komt in den naam des Heeren!”

F.

EEN KLEEDERMAKER DIE ALTIJD TEVREDEN WAS.

Gods woord zegt ons, dat de godzaligheid met vergenoeging een groot gewin is (1 Tim. 6: 6). O! gij die hieraan twifelen mogt, lees de woorden, ontleend aan de Feuille Religieuse du Canton de Vaud, en die niet van eenen ongeloofwaardige maar van eenen vriend der waarheid afkomstig zijn. Het volgende viel voor in het Harzgebergte (Duitsch land), in de maand Augustus 1864, tusschen twee christen reizigers (man en vrouw) en hunnen gids.

Wij kwamen in gesprek met onzen gids. Wij ontdekten dat hij den vrede kende, die in Christus Jezus is, welken de wereld niet kent en die alle verstand te boven gaat. Dat hij dien kende niet alleen met het hoofd of door hooren zeggen; maar dat hij dien bezat in het binnenste zijns harten, als een onvervreemdbaren schat van oneindige waarde. Op zijn gelaat straalde die vreugde, die een raadsel blijft voor allen, die den weg naar Golgotha te moeilijk of te eng vinden.

Wat zijne uiterlijke omstandigheden aangaat, is er waarschijnlijk niet één onder ons, die God niet smeeken zoude van dergelijke beproevingen verschoond te blijven. Kleedermaker van ambacht en zwak van borst, had hij 's zomers eenige bijkomende verdiensten, door als gids bij reizigers te dienen; maar dit ging met veel moeite gepaard en in het zweet

zijns aangezichts; want het gaan viel hem moeilijk. Sedert vijftien jaar was zijne vrouw bedlegerig met eene vreeselijke en ongeneeslijke kwaal. Van zijne negen kinderen waren zeven ziek of zwak; twee anderen waren geheel gebrekkelijk. Na ons diep aangedaan deze bijzonderheden te hebben medegedeeld, die ons ten volle bevestigd werden, voegde hij er bij: „Denkt echter niet dat ik ongelukkig ben; neen ik ben gelukkiger dan ik zeggen kan. Sedert tien jaren heb ik in het gebergte vele rijke menschen vergezeld; soms was ik vermoeid tot den dood toe, terwijl zij zich vrolijk met hunnen overvloedigen voorraad onthaalden; maar ik kan u verzekeren, dat ik mijn lot nooit met het hunne had willen verwisselen. Wanneer ik mij zoo moeilijk voortsleep, gebogen onder mijnen last, troost mijn God mij in het verborgene. Hij droogt het zweet mijns aanschijns af, en zegt tot mij: „mijn arme kleermaker, Ik heb u lief gehad met eene eeuwige liefde, heb goeden moed, en klem u aan Mij vast. Er blijft nog eene ruste over voor het volk van God, en deze rust is ook voor u weggelegd. Weldra zal uw moeilijke weg ten einde zijn; dan zult gij mijn aangezicht voor eeuwig aanschouwen en immer in mijne woningen lofzingen.”

Gij kunt u voorstellen hoe zeer de arme kleine kleermaker in onze achting steeg, en ik geloof dat de meeste koningen, overwinnaars, aanzienlijken en wijzen der wereld nog veel zonden moeten vorderen, om in waarde dien man te evenaren. In antwoord op onze vragen, bekende hij ons dat hij dikwijls met veel bezwaar zijn dagelijksch brood vond. „Maar,” voegde hij er bij, „de moeilijkheid komt juist dan, om ons zeer duidelijk de hulp en de wonderbare goedheid des Heeren te doen aanschouwen.” De kleermaker kon ons wonderbare bewijzen verhalen van Gods voorzienigheid, zorg en hulp; en het schoonste van allen is, dat deze ondervindingen zijne vrouw en zijne kinderen langzamerhand gebragt hebben om met hem den weg naar Jeruzalem te bewandelen. Hoe gelukkig was deze kleermaker en zijn gezin!

M. C.

EBELMOEDIGE DAAD VAN EEN BEHOEFTEG ISRAELIET.

Menigvuldig zijn die personen, welke onder den naam van kleerkoop de straten der hoofdstad onzes lands doorkruisen en door hunne zonderlinge kreten de aandacht der menschen op zich trachten te vestigen. Meestal zijn het Israëlieten uit den minderen stand, die op deze wijze hun karig stukje brood trachten te verdienen. De meesten van hen weten zeer goed hoe hunne waar in te slaan; hoe ze met voordeel weder aan den man te brengen. Het volgend geval, onlangs gebeurd, zal dus wel met te meer belangstelling worden gelezen.

Op zeker avond verliet een huisvader zijne schamele woning ten einde raad. Ziekte van hem had bijna alles verslonden en de vrouw was nog bedlegerig. Bedelen kon hij niet, tegen ondersteuning van de diaconie had hij te veel eergevoel. Alles wat maar met mogelijkheid verkocht of verpand kon worden, was reeds verdwenen. Maar ja er was nog één peluw, waar de zieke vrouw op lag. Man en vrouw hadden goedgevonden zich daarvan ook te ontdoen, om de van honger schreiende kinderen eenigermate te voeden. Zoo rondwalende ontmoette hij een kleerkoop, welken hij verzocht met hem mede te gaan. Hij wees hem de peluw. Met verachting werd deze beschouwd. Men begon te loven en te bieden, en na lang onderhandelen werd men het over twee kwartjes eens. Nu echter sprak de jood: „Ge moet niet denken, dat ik van uwen ellendigen toestand gebruik wil maken. Aan mijn lust om negotie te doen is nu voldaan. Behou jij, arme menschen de peluw maar; en daar heb je nog twee dubbeltjes, al wat ik in den zak heb, koop daar de kindertjes brood voor. God zegen je.”

Geroerd en dankbaar lieten man en vrouw hem gaan. Hoe verbaasd waren zij echter, toen zij na verloop van een paar uren den man weder zagen, die in het donker den bouwvalligen trap was opgestrompeld en zestien guldens, bij het schijnsel eener lucifer, voor hen neertelde, zeggende: „Ik heb bij mijne behoefte geloofsgenooten voor je gecollecteerd en dit bijeengeschraapt, omdat ik hier in de buurt hoorde, dat je zoo'n braaf man waart. Begin er nu wat mee en de God van Abraham zal je wel verder helpen.” Hoewel die brave man eenigen tijd daarna overleed, had hij toch nog het genoegen te zien, dat zijne bede niet onverhoord was gebleven, dat de arme geredden waren hersteld en weder een sober stukje brood konden verdienen. Zijne edele daad blijft steeds bij hen in gedachtenis, en Abrahams schoot zal voorzeker wel de rustplaats zijn, waarheen Gods engelen hem hebben gedragen, die aan dit huisgezin deze weldaad bewees.

H. N. v. T.